ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Δυσία τοῦ Ἔρωτα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶδα τότε τὸ λόρδο Ἐδουάρδο—αὐτὸν τὸν ἴδιο ποὺ ὁ ὑποκόμης Σιάλμ ἤθελε νὰ τὸν κάνη ἐρωμένο μου στὴ Βενετία—πλαγιασμένο στὸ κρεββάτι μου, μὲ ὕφος σαστισμένο, καὶ τὸ Λεώνη στὴ μέση τοῦ δωματίου ἀποβλακωμένο.

—Τιποτένιε! Ἐλεεινέ! τοῦ φώναξα.

—Ἰουλίττα! ἔκανε ἐκεῖνος μὲ πνιγμένη καὶ ἄγρια φωνή. Δέξου τὸν ἔρωτα τοῦ λόρδου Ἐδουάρδου ἂν μ' ἀγαπᾶς... Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ βγῶ ἀπ' τὴν ἀθλιότητα, στὴν ὁποία μὲ βλέπεις, νὰ λυώνω. Ξέρεις ὅτι τὸ λογικό μου κι' ἡ ζωή μου κινδυνεύουν... Ἂν δεχτῆς, θὰ μὲ σώσης... Θὰ πλουτίσης καὶ σὺ καὶ στὸ ἑξῆς θὰ ζήσης εὐτυχισμένη μ' ἕναν ἄνδρα, ὁ ὁποιος ἀπὸ καιρὸ σ' ἀγαπᾶ κι' ὁ ὁποιος εἶνε ἱκανος γιὰ ὅλες τὶς θυσίες, προκειμένου νὰ σ' ἔχη δική του. Δέξου το αὐτό, Ἰουλίττα,—ἐπρόσθεσε, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του—δέξου τον, γιατί, ἀλλοιῶς, μόλις βγῆ αὐτὸς ἀπὸ δῶ μέσα, θὰ σ' ἀφήσω στὸν τόπο μὲ τοῦτο δῶ τὸ στιλέττο...

Καὶ τραβῶντας ἕνα στιλέττο, τὸ σάλεψε ἀπειλητικά.

Ὁ τρόμος μ' ἔκανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ χάσω κάθε κρίσι.

Σὰν τρελλὴ ἔτρεξα πρὸς τὸ παράθυρο καὶ πήδηξα ἀπ' αὐτὸ ἔξω, κινδυνεύοντας νὰ σκοτωθῶ ἀπ' τὴν πτῶσι.

Σὲ λίγο περασε ἀπὸ κεῖ ἡ νυχτερινὴ περίπολος, μὲ βρῆκε ἀναίσθητη καὶ μ' ἀνέβασε σ' αὐτὰ τὰ χάλια ἐπάνω στὸ σπίτι. Ὅταν συνῆλθα, τόσο ὁ Λεώνης, ὅσο κι' οἱ συνένοχοί του, εἶχαν φύγει. Εἶπα στοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς περιπόλου ὅτι ὑπέφερα ἀπὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετὸ κι' ὅτι σὲ μιὰ στιγμὴ κρίσεως εἶχα πέσει ἀπ' τὸ παράθυρο, ἐνῶ ἐκεῖνοι βρισκόντουσαν ἔξω. Προσποιήθηκαν πὼς ἦσαν ἐξαιρετικὰ λυπημένοι κι' ὁ Λεώνης ἔμεινε κοντά μου, ὥς ὅτου ὁ γιατρὸς ἦρθε καὶ εἶπε ὅτι δὲν ἔσπασε κανένα μέλος μου. Τότε ὁ Λεώνης βγῆκε ἔξω, λέγοντας ὅτι θὰ γύριζε σὲ λίγο. Ἀλλὰ πέρασαν δυὸ μέρες κι' οὔτε φάνηκε καθόλου. Δὲν τὸν ξαναεῖδα πειὰ ἀπὸ τότε.

Στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ Ἰουλίττα τελείωσε τὴ διήγησί της κι' ἀπέμεινε ἐκμηδενισμένη ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴ θλῖψι της. Τῆς ἔπιασα τότε τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπα:

—Τότε ἀκριβῶς σὲ γνώρισα κι' ἐγώ, δυστυχισμένο πλάσμα. Κατοικοῦσα στὸ ἴδιο ἐκεῖνο σπίτι στὴ Φλωρεντία κι' ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν πτῶσι σου ἀπὸ τὸ παράθυρο. Αὐτὸ μ' ἔβαλε σὲ περιέργεια. Μοῦ εἶπαν λοιπὸν ὅτι ἤσουν μιὰ νέα πολὺ ἀλιαγάπητη κι' ὅτι ὁ Λεώνης σοῦ φερόταν μὲ τὸν χειρότερο τρόπο, ὥς ὅτου σ' ἄφησε μισοπεβαμμένη μέσα στὴν πιὸ μεγάλη φτώχεια. Θέλησα νὰ σὲ δῶ. Κι' ὅταν πλησίασα στὸ κρεββάτι σου, ὁ πυρετὸς σὲ φλόγιζε. Ὦ! Ἰουλίττα, πόσο ὡραία ἤσουν ἔτσι, μὲ τοὺς ὤμους γυμνούς, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνάστατα, μὲ τὰ χείλη καὶ τὰ μάγουλα φλογιωμένα ἀπὸ τὴ φωτιὰ τοῦ πυρετοῦ. Καὶ κατόπιν ἐπίσης πόσο ὡραία μοῦ φάνηκες, ὅταν ἔπεσε ὁ πυρετὸς καὶ σωριάστηκες στὸ μαξιλάρι σου χλωμὴ σὰν ἄνθος τοῦ φθινοπώρου! Δὲν μποροῦσα νὰ ποσπασθῶ ἀπὸ κοντά σου! Εἶχα νοιώσει γιὰ σένα μι' ἀκατανίκητη συμπάθεια, ποὺ ποτὲ ὥς τότε δὲν τὴν εἶχα αἰσθανθῆ στὴ ζωή μου. Κάλεσα τοὺς διασημότερους γιατροὺς τῆς πόλεως καὶ φρόντισα νὰ σοῦ ἐξασφαλίσω κάθε ἄνεσι... Φτωχὴ ἐγκαταλελειμμένη νέα! Πέρασα πολλὲς νύχτες κοντά σου, εἶδα τὴν ἀπόγνωσί σου καὶ κατάλαβα ὅλο τὸν ἀπελπισμένο ἔρωτά σου γιὰ τὸ Λεώνη. Ἐγὼ ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχα ἀγαπήσει. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν μοῦ φαινόταν ἱκανὴ ν' ἀνταποκριθῆ στὸ πάθος ποὺ θὰ ἔνοιωθα γι' αὐτή. Ζητοῦσα μιὰ ψυχὴ εὐαίσθητη σὰν τὴ δική μου. Δυσπιστοῦσα πρὸς ὅλες καὶ μόνο ἡ δική σου ψυχὴ μοῦ φάνηκε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβη τὴ δική μου. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε τόσο κι' ὑπέφερε ὅσα ὑπέφερες, αὐτὴ ἦταν ἡ πραγματοποίησις ὅλων μου τῶν ὀνείρων... Ἐπιθυμοῦσα, ἂν καὶ δὲν τὸ ἔλπιζα πολύ, ν' ἀποκτήσω τὴ φιλία σου. Ἤξερα πειὰ ἀπὸ τὰ παραλήρημάτα σου πὼς ἤσουν μιὰ γυναῖκα ξεχωριστή... Σ' ἄκουγα νὰ προσεύχεσαι σπαρακτικὰ καὶ νὰ ζητᾶς τὴ θεία εὐσπλαχνία γιὰ τὸ Λεώνη, ποτὲ ὅμως τιμωρία κι' ἐκδίκησι.

Ἐπικαλεῖσο τὶς ψυχὲς τῶν γονέων σου καὶ λαχανιάζοντας τοὺς ἔλεγες μὲ ποιὰ μαρτύρια ἐξαγόρασες τὴ φυγή σου ἀπὸ κοντά τους καὶ τὴν ὀδύνη ποὺ τοὺς προκάλεσες. Συχνὰ μ' ἐπαιρνες γιὰ τὸ Λεώνη καὶ μοῦ ἀπηύθυνες τρομερὲς μομφές. Ἄλλοτε πάλι νόμιζες πὼς ἤσουν μαζύ του στὴ Βενετία καὶ μ' ἀγκάλιαζες μὲ περιπάθεια. Αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα μαρτύριο, γιατὶ εὔκολα θὰ μπορουσα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς παραισθησέώς σου. Ἀλλὰ προτιμοῦσα νὰ πεθανω, παρὰ νὰ κάνω μιὰ τέτοια κακοήθεια. Τὸ κατωχθόνιο τέχνασμα τοῦ λόρδου Ἐδουάρδου, γιὰ τὸ ὁποῖο συχνὰ μοῦ μιλοῦσες, μοῦ φαινόταν ἡ πιὸ αἴσχρη καὶ ἄτιμη πρᾶξις ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη ἕνας ἄνθρωπος. Τέλος, εὐτύχησα νὰ σώσω τὴ ζωή σου καὶ το λογικό σου, φτωχή μου Ἰουλίττα, ἀπὸ τότε ὅμως ὑποφέρω πολὺ γιὰ σένα. Ἴσως εἶμαι τρελλός, ποὺ δὲν ἀρκουμαι στὴ φιλία καὶ στὴν καθημερινὴ συναναστροφὴ μιας γυναικας σὰν ἐσένα, μὰ ὁ ἔρως μου εἶνε ἀνικανοποίητος. Θὰ ἤθελα νὰ μ' ἀγαπᾶς, ὅπως ἀγάπησες τὸ Λεώνη κι' ἡ τρελλὴ αὐτὴ φιλοδοξία κατάντησε γιὰ μένα πραγματικὸ μαρτύριο. Δὲν ἔχω βέβαια τοὺς συγγενευτικοὺς τρόπους καὶ τὸ ἔξοχο πνεῦμα τοῦ Λεώνη, μὰ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πραγματικά... Ἐγὼ δὲν σ' ἀπάτησα κι' οὔτε θὰ σ' ἀπατήσω ποτέ. Γιατὶ τόχα ἡ πολυθασανισμένη καρδιά σου νὰ μὴ θέλη νὰ βρῆ τώρα τὴ γαλήνη της κοντὰ στὴ δική μου; Ὦ, Ἰουλίττα, Ἰουλίττα, πότε θὰ μ' ἀγαπήσης, ὅπως ξέρεις ν' ἀγαπᾶς;

—Τώρα καὶ πάντοτε! μοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ἰουλίττα. Μ' ἔσωσες, μ' ἔκανες καλὰ καὶ μ' ἀγαπᾶς... Βλέπω πολὺ καλὰ τώρα ὅτι ἤμουν τρελλὴ ν' ἀγαπήσω ἕναν ἄνθρωπο σὰν τὸ Λεώνη. Ὅσα σοῦ διηγήθηκα, μ' ἔκαναν νὰ ξαναθυμηθῶ αἴσχη, ποὺ τὰ εἶχα σχεδὸν ξεχάσει... Τώρα πειὰ δὲν αἰσθάνομαι, πιὰ φρίκη γιὰ τὸ παρελθόν καὶ δὲν θέλω νὰ ξαναγυρίσω σ' αὐτό... Ἔκανες καλὰ ποὺ μ' ἄφησες νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα. Τώρα πειὰ εἶμαι ἥσυχη καὶ τὸ νοιώθω καλὰ ὅτι δὲν μπορῶ ν' ἀγαπῶ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ Λεώνη. Σὺ εἶσαι πραγματικά, ὦ φίλος μου, ὁ σωτήρας μου, ὁ ἀδελφός μου, ὁ ἀγαπημένος μου..

—Πρόσθεσε καὶ ὁ σύζυγός σου, Ἰουλίττα, σὲ ἱκετεύω.

—Ναί, θὰ γίνω σύζυγός σου ἂν θέλης, εἶπε ἡ Ἰουλίττα, δίνοντάς μου τὸ χέρι της.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὰ μάτια μου πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης.

ΚΓ'.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξύπνησα τόσο χαρούμενος, ὥστε ἔδιωξα κάθε ἰδέα ἀναχωρήσεώς μας ἀπὸ τὴ Βενετία. Ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς κι' ὁ ἥλιος γλυκὸς ὅπως τὴν ἄνοιξι. Ἡ ἀκτὲς ἔβριθαν ἀπὸ κομψὲς γυναῖκες κι' ἀπὸ προσωπιδοφόρους, ποὺ πείραζαν ὅλο τὸν κόσμο μὲ τ' ἀστεῖα τους.

Ἦταν ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς, ἀπέτειος θλιβερῶν ἀναμνήσεων γιὰ τὴν Ἰουλίττα. Γι' αὐτό, θέλοντας ν' ἀπασχολήσω τὴ σκέψι της, τῆς ἐπρότεινα νὰ βγοῦμε κι' ἐμεῖς ἔξω, πρᾶγμα ποὺ τὸ δέχτηκε πρόθυμα.

Τὴν ἔβλεπα μὲ περηφάνεια νὰ περπατᾶη στὸ πλευρό μου. Στὴν Βενετία, οἱ ἄντρες σπανίως προσφέρουν τὸ μπράτσο τους στὶς γυναῖκες. Μόνο τὶς

—Ναί, θὰ γίνω σύζυγος σου ἂν θέλεις, εἶπε ἡ Ἰουλίττα, δίνοντάς μου τὸ χέρι.

ὑποστηρίζουν ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, ὅταν ἀνεβαίνουν ἢ κατεβαίνουν τὶς μαρμάρινες σκάλες τῶν γεφυρῶν, ποὺ παρουσιάζονται σὲ κάθε σχεδὸν βῆμα τῶν περιπατητῶν.

Τόση χάρι εἶχε ἡ Ἰουλίττα σὲ ὅλες της τὶς κινήσεις καὶ τόσο ὡραία ἦταν, ὥστε μιὰ παιδικὴ χαρὰ μὲ πλημμύριζε, γιατὶ τὴν ἔνοιωθα πλάϊ μου. "Ολων τὰ βλέμματα προσηλωνόντουσαν ἐπάνω της κι' ἡ γυναικες, ἡ ὁποιες ποτὲ δὲν βλέπουν μ' εὐχαρίστησι τὴν ὡμορφιὰ μιας ἄλλης γυναίκας, κύτταζαν γεμᾶτες περιέργεια τὴν κομψότητα τῆς τουαλέττας της καὶ τὴν χάρι τῆς ἐμφανίσεώς της.

Ἀκόμα μοῦ φαίνεται νὰ βλέπω τὴν Ἰουλίττα, ὅπως ἦταν ντυμένη τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Φοροῦσε τουαλέττα ἀπὸ βιολὲ βελλοῦδο καὶ μια πλούσια γοῦνα γύρω ἀπ' τὸ λαιμό της. Ἕνα λευκὸ καπελλάκι ἀπὸ ἀτλάζι πλαισίωνε τὸ πρόσωπό της, τὸ πάντα χλωμό, ἀλλὰ καὶ τόσο γοητευτικό, ὥστε, παρ' ὅλα τὰ ἑφτὰ-ὀχτὼ χρόνια τῶν τόσων συμφορῶν της, τὴν ἔδειχνε ἀκόμα γιὰ δεκαοχτὼ χρόνων τὸ πολύ. Στὰ πόδια της φοροῦσε μεταξωτὲς κάλτσες, βιολὲ κι' αὐτές, μὰ τόσο λεπτές, ὥστε φαινόταν ἡ ἐπιδερμίδα της λευκὴ σὰν τὸ ἀλάβαστρο. "Οταν προσπερνοῦσε καὶ δὲν ἔβλεπαν πειὰ τὸ πρόσωπό της, ὅλοι κάρφωναν τὰ βλέμματά τους στὰ μικρὰ πόδια της, ποὺ εἶναι τόσο σπάνια στὶς Ἰταλίδες.

Ἐγὼ ἤμουν τρισευτυχισμένος, βλέποντάς την νὰ προκαλῆ τὸ γενικὸ θαυμασμό. Τῆς τὸ ἔλεγα κι' ἐκείνη γύριζε καὶ μοῦ χαμογελοῦσε μὲ τὸ γλυκύτερο ἐρωτικὸ χαμόγελο... Ἡ εὐτυχία μου, τότε, δὲν εἶχε πειὰ ὅρια.

Στὸ κανάλι τῆς Γιουτέκας προχωροῦσε ἕνα πλοῖο σημαιοστόλιστο, γεμᾶτο προσωπιδοφόρους καὶ μουσικές. Πρότεινα στὴν Ἰουλίττα νὰ μποῦμε σὲ μιὰ γόνδολα καὶ νὰ πλησιάσουμε τὸ καράβι αὐτὸ γιὰ νὰ θαυμάσουμε τὶς πολυτελεῖς μεταμφιέσεις τῶν ἐπιβατῶν του. Ἐκείνη δέχτηκε καὶ μπήκαμε σὲ μιὰ γόνδολα. Ἀμέσως καὶ πολλοὶ ἄλλοι μᾶς μιμήθηκαν καὶ σὲ λίγο βρεθήκαμε ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ γόνδολες, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸ σημαιοστολισμένο καράβι.

Ἀκούσαμε τοὺς γονδολιέρηδες νὰ λένε ὅτι οἱ ἐπιβάται τοῦ καραβιοῦ αὐτοῦ ἦσαν οἱ πλουσιώτεροι καὶ κομψότεροι νέοι τῆς Βενετίας. Καὶ πράγματι, ὅλοι ἦσαν μ' ἐξαιρετικὴ χάρι καὶ πολυτέλεια ντυμένοι καὶ τὸ σκάφος τους ἦταν στρωμένο μὲ πολυτίμους Περσικοὺς τάπητες. Ἡ στολές τους ἦταν ὅμοιες μὲ τῶν παλαιῶν Βενετῶν, ὅπως τὶς ἀποθανάτισε ὁ μεγάλος Ἐνετὸς ζωγράφος Παῦλος Βερονέζι στοὺς πίνακάς του.

Ἀπ' ὅλους ὅμως, περισσότερο τράβηξε τὴν προσοχή μου ἕνας νέος ποὺ φοροῦσε χρυσοστόλιστη ἀμφίεσι. Στεκόταν ὄρθιος κι' ἔπαιζε κιθάρα. Τόσο δὲ εὐγενικὴ ἦταν ἡ στάσις του, ὥστε μοῦ φαινόταν πλασμένος ἐπίτηδες γιὰ τὴ μεγαλοπρεπῆ ἐκείνη στολή. Τὸν ἔδειξα στὴν Ἰουλίττα κι' ἐκείνη, γυρίζοντας πρὸς αὐτόν, τοῦ ἔρριξε μιὰ μηχανικὴ ματιὰ καὶ μοῦ ἀπάντησε ἀφηρημένα:

—Ναί! Ναί! Εἶν' ἐξαίσιος!...

Καθὼς μᾶς ἔσπρωχναν ἡ ἄλλες γόνδολες, εἴχαμε προσκολληθῆ στὸ σημαιοστόλιστο σκάφος, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ στεκόταν ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος κιθαρῳδός. Ἐγὼ κι' ἡ Ἰουλίττα στεκόμαστε ὄρθιοι, κι' εἴχαμε πιαστῆ ἀπὸ τὸ στέγασμα τῆς γόνδολας γιὰ νὰ κρατιόμαστε καὶ νὰ μὴν πέσουμε ἀπὸ τὶς συνεχεῖς συγκρούσεις του σκάφους μας μὲ τὰ ἄλλα ποὺ ἦσαν ὁλόγυρά του.

Ἐξαφνα τότε ὁ ὡραῖος κιθαρῳδὸς ἔσκυψε καὶ κύτταξε τὴν Ἰουλίττα, σὰν νὰθελε νὰ τὴν ἀναγνωρίση. Ἔπειτα πέταξε τὴν κιθάρα του, ἔβγαλε τὴ μαύρη του μάσκα καὶ γύρισε πάλι πρὸς ἐμάς.

Εἶδα τὴ μορφή του ποὺ ἦταν ἀσύγκριτα ὡραία κι' εὐγενική.

Ἡ Ἰουλίττα οὔτε τὸν εἶχε προσέξει κἄν.

Τότε ἐκεῖνος τὴ φώναξε μὲ τὄνομά της μὲ φωνὴ σιγανή.

Κι' ἀμέσως ἐκείνη ἀνασκίρτησε, σὰν νὰ δέχτηκε ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι.

—Ἰουλίττα! ἐπανέλαβε μὲ φωνὴ πιὸ δυνατή.

—Λεώνη! φώναξε ἐκείνη μὲ λαχτάρα.

Ἀκόμα μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο αὐτὸ ποὺ ἐπακολούθησε. Θαμπώθηκαν τὰ μάτια μου καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἔπαψα νὰ βλέπω.

"Οταν συνῆλθα κάπως εἶδα τὴν Ἰουλίττα ἐπάνω στὸ σημαιοστόλιστο σκάφος μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λεώνη νὰ φιλιοῦνται μὲ μι' ἀπερίγραπτη λατρεία.

"Ολο τὸ αἷμα μου ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου καὶ μοῦ σκέπασε τὰ μάτια σὰν ἕνας μαῦρος πέπλος.

Ἀγνοῶ τί ἐπακολούθησε κατόπιν. "Οταν συνῆλθα στὸν ἑαυτό μου, ἀνέβαινα τὴ σκάλα τοῦ ξενοδοχείου μου.

"Ημουν τώρα μόνος. Ἡ Ἰουλίττα μ' εἶχε ἐγκαταλείψει, γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸ Λεώνη.

Μι' ἀπερίγραπτη μανία μ' ἔπιασε καὶ ἐπὶ τρεῖς ὧρες καθόμουν μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ χέρι μου κι' ἀγωνιοῦσα.

Κατὰ τὸ βράδυ ἔλαβα μιὰ ἐπιστολὴ τῆς Ἰουλίττας, στὴν ὁποία μοῦ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«"Ημαρτον, Βυσταμέντι, ἥμαρτον !... Σὲ ἀγαπῶ, σὲ σέβομαι, γοητευμένη, σ' εὐλογῶ, γιὰ τὸν ἔρωτά σου καὶ τὶς ἐργασίες σου ! Μὴ μὲ μισήσης !... Ξέρεις, ὅτι δὲν ἀνήκω στὸν ἑαυτό μου... Ἕνα ἀόρατο χέρι μὲ κυβερνάει καὶ, χωρὶς νὰ θέλω, μὲ ρίχνει στὴν ἀγκαλιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου...

»Ὦ φίλε μου, συγχώρεσέ με καὶ μὴ ζητήσης νὰ ἐκδικηθῆς τὸ Λεώνη. Τὸν ἀγαπῶ καὶ χωρὶς αὐτὸν δὲν μπορῶ νὰ ζήσω. Δὲν μπορῶ νὰ μάθω, ὅτι βρίσκεται κάπου, χωρὶς νὰ τρέξω ἀμέσως κοντά του, δὲν μπορῶ νὰ τὸν δῶ νὰ περνάη, χωρὶς νὰ τὸν ἀκολουθήσω...

»Εἶμαι ἡ γυναῖκα του ! Εἶνε, καθὼς βλέπεις, ὁ δεσπότης μου καὶ κύριός μου !... Εἶνε τὸ πιὸ ἀδύνατο πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸ πάθος μου κι' ἀπὸ τὴν ἐξουσία του... Εἴδες ἂν μπόρεσα νὰ ἀντισταθῶ στὸ κάλεσμά του. Ἦταν σὰν μιὰ ἀπατανέκητη δύναμι, σὰν ἕνας μαγνήτης ποὺ μ' ἁρπαξε καὶ μ' ἔρριξε ἀπάνω στὸ στῆθός του. Κι' αὐτὸ ἔγινε τὴ στιγμὴ ποὺ βρισκόμουν πλάϊ σου, ἐνῶ εἶχα τὸ χέρι μου μέσα στὸ δικό σου... Γιατὶ δὲν με κράτησες ; Δὲν μπόρεσες... Ἀπλώσες τὸ χέρι σου νὰ μὲ κρατήσης καὶ τὸ κατέβασες πάλι... Τὸ στόμα σου μπόρεσε νὰ μὲ φωνάξη... Βλέπεις, αὐτὰ ἦταν κάτι ἐνιαῖο ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴν θέλησί μας. Εἶνε μιὰ δύναμι μυστική, μιὰ δύναμι μαγική, ποὺ θέλει καὶ κάνει αὐτὰ τὰ πράγματα... Εἶνε ἀόυνατο νὰ ἀντιτάξω τὴ σιδερένια ἁλυσίδα ποὺ μ' ἑνώνει μὲ τὸ Λεώνη... Μοιάζει μὲ τὴν ἁλυσίδα ποὺ συγκρατεῖ δυὸ - δυὸ τοὺς καταδίκους στὰ κάτεργα ! Τὴ δική μας ἁλυσίδα ὅμως τὴ σφυρηλάτησε τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ !...

»Δόν Ἀλέο, καλέ μου φίλε, μὴ μὲ καταραστῆς !... Πέφτω μπροστὰ στὰ πόδια σου καὶ σ' ἱκετεύω, ἄφησέ με νὰ ζήσω εὐτυχισμένη !... "Αν ἤξερες πόσο μὲ ἀγαπᾶ ἀκόμη ὁ Λεώνης !... Μὲ πόση χαρὰ μὲ δέχτηκε ! Μὲ ποιὰ λόγια, μὲ ποιὲς περιποιήσεις, μὲ ποιὰ δάκρυα !... Εἶμαι σὰν μεθυσμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου, νομίζω πὼς βλέπω ὄνειρο.. Τὸν συγχώρεσα γιὰ τὸ φριχτὸ ἔγκλημα ποὺ θέλησε νὰ κάνη εἰς βάρος μου, γιατὶ ἦταν τρελλός... "Οταν μ' ἐγκατέλειψε, πῆγε στὴν Νεάπολι κ' ἡ παραφροσύνη του ἦταν πειὰ τόσο φανερή, ὥστε τὸν ἔκλεισαν σ' ἕνα φρενοκομεῖο. Ἀγνοῶ, χάρις σὲ ποιὸ θαῦμα, ἔγιξε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα θεραπευμένος ἐντελῶς, καθὼς ἐπίσης μὲ ποιὸ τρόπο ἔγινε πάλι πάμπλουτος... Εἶνε ὡραιότερος, λαμπρότερος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά... "Αφησέ με νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ χαρῶ μιὰ μονάχα μέρα τὴν εὐδαιμονία αὐτή... Αὔριο ἂς πεθάνω. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ μὲ συγχωρέσης γιατὶ τὸν ἀγαπῶ μὲ τόσο πάθος, ἐσὺ ποὺ μ' ἀγάτησες, ἐνῶ εἶμαι τόσο ἀναξία σου. "Ημαρτον ! "Ημαρτον ! Εἶμαι τρελλή... Οὔτε ξέρω τί λέω, οὔτε ξέρω τί ζητάω.... "Ω ! ὅταν αὐτὸς μὲ ἐγκαταλείψει πάλι, δὲν θἄρθω κοντά σου ζητῶντας νὰ μὲ συχωρέσης !... Εἶμαι περήφανη... Μὴ φοβᾶσαι. Τὸ νοιώθω ὅτι δὲν εἶμαι πειὰ ἀξία σου, ὅτι δὲν μπορῶ ν' ἀτενίσω τὸ βλέμμα σου, οὔτε ν' ἀγγίξω τὸ χέρι σου...

»Λοιπὸν, Ἀλέο, καλέ μου, Ἀλέο, χαῖρε !... Ναί, σοῦ γράφω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σοῦ ἀπευθύνω αὐτὸ τὸ «χαῖρε» !... Δὲν μπορῶ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σένα, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ ὅτι ματώνει γι' αὐτὸ ἡ καρδιά μου καὶ μιὰ μέρα θὰ κοιματαισθῆ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ μετάνοιά της. Μὴ σὲ μέλει καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ θὰ λάβης τὴν ἐκδίκησί σου

»Τώρα ἡσύχασε καὶ συγχώρεσέ με... Κλάψε με, προσευχήσου γιὰ μένα. Μάθε ὅμως ὅτι ἐὰν εἶμαι μιὰ τυφλή, μιὰ ἀχάριστη, ποὺ δὲν κατάλαβε τὸν χαρακτῆρα ἐσου καὶ τὶς ὑποχρεώσεις της ἀπέναντί σου... Εἶμαι μιὰ ἀθλία, μιὰ δυστυχισμένη, ποὺ τὴν τραβάει ἡ κακή της μοῖρα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῆ.

»Ἀπευθύνομαι σε σένα καὶ σοῦ στέλνω χίλια «χαῖρε», χίλια φιλήματα, χίλιες εὐλογίες... Ἀλλὰ ἡ μπόρα μὲ συνεπῆρε. Μὲ φέρνει ἀπάνω νὲ σκοπέλους, ὅπου θὰ μὲ συντρίψη... Πάντως θὰ προφέρω, ὅπου καὶ ἂν βρεθῶμαι, τ' ὄνομά σου καὶ θὰ σ' ἐπικαλοῦμαι σὰν ἄγγελο συγγνώμης, σὰν μεσίτη ἀνάμεσα ἀπ' τὸν Ὕψιστον καὶ μένα.

ΙΟΥΛΙΤΤΑ»

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ μ' ἐρέθισε πάλι μέχρι μανίας. Κατόπιν ξέσπασα σὲ λυγμοὺς κι' ἄρχισα νὰ κλαίω σὰν μικρὸ παιδὶ ὧρες ὁλόκληρες, ὧς ὅτου, ἐξαντλημένος ἀπ' τὸν πόνο μου, ἀποκοιμήθηκα ἀπάνω στὴν καρέκλα μου, μόνος στὴ μεγάλη ἐκείνη αἴθουσα, ὅπως τὸ προηγούμενο βράδυ, ἡ Ἰουλίττα μοῦ εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορία.

Δὲν ξέρω ἔπειτ' ἀπὸ πόση ὥρα ξύπνησα. Πάντως ἦταν νύχτα ἀκόμα. Ἄναψα φωτιὰ στὸ τζάκι κι' ἄρχισα νὰ κόβω βόλτες μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ μετρημένο, ὧς ὅτου ἐημέρωσε.

Τότε πλάγιασα πάλι καὶ κοιμήθηκα δυὸ-τρεῖς ὧρες. Τώρα ἤμουν ἥσυχος, γιατὶ εἶχα πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί μου. Κατὰ τὶς ἐννέα βγῆκα ἔξω, ζήτησα ἀπὸ παντοῦ πληροφορίες κι' ἔτσι ἔμαθα μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἤθελα νὰ μάθω.

('Ακολουθεῖ)

Ἐπὶ τρεῖς ὧρες καθόμουν μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ χέρι κι' ἀγωνιοῦσα...